

baptist.dk

« Nr. 5 » 2008 « 155. årgang »

Frivillig – hvorfor ikke ?

Tiden var inde ...

[☰] Lola Skagen [📷] Lina Lundegaard

Efter i en årrække at have arbejdet i det private erhvervsliv er **Lars Midtgaard** nu vendt tilbage til præstegerningen. baptist.dk har taget en snak med Lars om, hvilken motivation og hvilke overvejelser der ligger bag denne beslutning – i en tid, hvor trafikken for mange præster går den modsatte vej.

»Tiden var inde.« Så kort kan Lars Midtgaard (44) fortælle om grunden til, at han har forladt et chefjob i Kristelig Fagbevægelse for at blive præst i Bethelkirken i Aalborg.

»Det er den sætning, der for mig opsummerer grunden til, at jeg i dag er her«, fortæller Lars; »men beslutningen har ikke været ligetil.«

Rødderne trækker i os

Lars er uddannet præst fra Ørebro i Sverige i 1993. Efter endt uddannelse tjente han som præst, først i Østervrå/Tårs Baptistmenighed (1993-1997) og siden i Aars Vineyard (1997-2001). At Lars stoppede i sin tjeneste som præst skyldtes mere nogle ydre omstændigheder end et bevidst fravalg. Aars Vineyard oplevede en splittelse omkring årtusindskiftet, hvilket vanskeliggjorde at fastholde en præstetjeneste.

»Jeg har aldrig frasagt mig præstegerningen, og selvom de ting, min familie og jeg oplevede, har været svære, så har ingen af os mistet lysten til at tjene Gud – det er jeg utrolig taknemmelig for. Da jobbet bød sig i begyndelsen, søgte jeg ind i Kristelig Fagbevægelse som faglig konsulent i 2002. Det var det helt rigtige job for mig på det tidspunkt. Jeg havde brug for at træde et skridt tilbage og prøve noget andet«, fortæller Lars. I efteråret 2005 søger Lars en lederstilling og bliver chef for Kristelig Fagbevægelses afdeling i Randers.

Da Aars Vineyard lukker ned i slutningen af 2005, begynder familien Midtgaard, der foruden Lars består af ægtefælle Mona og børnene Jonathan (17), Josefine (14) og Joachim (8), at søge efter en anden mulighed at komme i. »Det er helt centralt for os som familie at komme i en kirke, og på det tidspunkt kan både Mona og jeg uafhængigt af hinanden begge mærke, hvordan »rødderne« begynder at trække i os. Vi er begge opvokset i baptisthjem, og vi bliver enige om, at kigge ind i Bethel. Det føltes rigtigt fra starten – som at komme hjem.«

»Jeg følte, at jeg tog livtag med både min fortid og min fremtid.«

Gud spænder ben

I foråret 2007 begynder tankerne at melde sig hos Lars om at vende tilbage i tjenesten som præst. I begyndelsen ryster han dem af sig, men de fylder mere og mere og bliver vanskeligere at ryste af sig. »På det tidspunkt oplever jeg Gud sige til mig: »Du skal ikke blive overrasket, hvis jeg kommer og spænder ben for dig«. Jeg bliver også ringet op af en god ven fra Canada, som jeg ikke har snakket med meget længe. Han fortæller, at han har tænkt på mig hele sommeren, og han siger til mig: »Hvis Gud kalder dig ind i tjeneste igen, er du så klar?«. Det er ikke dét, jeg lader mig styre af, men det bliver en bekræftelse for mig på, at det nok er i den retning, det trækker.« Da Bethelkirken konkret henvender sig med en præstestilling i oktober 2007, er det på én gang overraskende og så alligevel ikke. »Jeg har jo kunnet mærke, at det er i den retning, det bærer, men bliver alligevel overrasket over, at det er nu, at Gud spænder ben!«

Klarhed over forventninger og roller

På trods af forhistorien er Lars dog langt fra klar til at springe ud i opgaven, og han har brug for megen tid til at finde ud af, om det er dét. Der er mange tanker og spørgsmål, som han er nødt til at få afklaret, bl.a. om

Fakta

Lars tiltrådte som præst i Behthelkirken 1. august. Hans primære opgave bliver: Undervisning og forkyndelse samt udrustning af ledere. Han bliver en del af et team på i alt 3 præster og 2 ungdomsmedarbejdere.

det også er dét, familien vil. »Forbavsende hurtigt meddelte de alle – Mona og de to ældste børn, som blev inddraget i beslutningen, at de var klar. Tilbage var der så kun mig selv – var jeg klar? Jeg følte, at jeg tog livtag med både min fortid og min fremtid og havde mange bekymringer omkring krav og forventninger til præsterollen. Ville jeg kunne blive ved med at kunne være mig selv, eller ville den frihed blive taget fra mig? Hvilke forventninger var der til min familie og ikke mindst til min kone? Hvem er min arbejdsgiver – alle menighedens medlemmer eller menighedsrådet? Jeg oplevede et fantastisk godt ansættelsesudvalg, der havde fornemmelse for både kaldet og den åndelige dimension, men også for, at det skal hænge sammen for en hel familie. Det er sådanne spørgsmål og uklarheder, der har slidt på mig tidligere, og jeg havde brug for at få sat ord på det. Jeg fik tydelige svar på mine spørgsmål. Det er *mig*, der bliver ansat, og det er *menighedsrådet*, jeg relaterer til, og dem, der udstikker kursen for mit arbejde.« ■

»Jeg har aldrig frasagt mig præstegerningen, og selvom de ting, min familie og jeg oplevede, har været svære, så har ingen af os mistet lysten til at tjene Gud – det er jeg utrolig taknemmelig for,« siger Lars Midtgaard.

2 Tiden var inde

– portræt af Lars Midtgaard, ny præst i Bethel
Af Lola Skagen

5 Mennesket frem for opgaven

– leder
Af Lola Skagen

6 Det giver mening at være frivillig!

– interview med frivillige
Af Lone Møller-Hansen

8 Grænserne for vores ressourcer blev prøvet af

– stafetten er nået til Give
Af Give Baptistmenighed

9 Rodbehandling

– forsonet fællesskab
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard

10 Det meningsfulde fællesskab

– uddrag af årets formandstale
Af Finn S. Basnov

12 Emmanuel

– håb for gadebørn i Honduras
Af Nille Algot Nielsen og Jeanette Andersen, Global Team

14 Bundet til Kristus – fri i verden!

– baggrundsartikel om at være frivillig
Af Bent Hylleberg

16 Gulerødder og andre rødder på stævne

– billedreportage
Af Lone Møller-Hansen, Per Bækgaard, Kurt Bøgsted og Kasper Klarskov

18 Frivillighedskulturen smuldrer – eller gør den?

– interview med Dansk Ungdoms Fællesråd
Af Michael Møller-Hansen

21 Stævneglimt og Døbte og døde

22 30 dage i stilhed

– kan en måned med stilhed møde vores moderne længsel?
Af Poul A. Beck

25 Glimt fra menighederne

Af Lola Skagen og Rie Andersen

26 Forældreløse børn i Rwanda

– du kan skrive børnenes historie om
Af Hanne og Hartvig Weber-Hansen

28 Hvem siger jeg, at Jesus er?

– Blivtil med afsæt stævnets tema
Af Lone Møller-Hansen

29 Tak eller rak

– anerkendende ledelse på Cafe Retro tiltrækker frivillige
Af Rie Andersen

32 Den seje sønderjyde er fra Congo

– hjælp FN-kvoteflygtninge i Danmark
Af Betina Jensen

34 Mere end ulandsoplysning

– Global Team på besøg i menighederne
Af Lone Møller-Hansen

36 Du får (måske) din løn i himlen!

– Emils klumme
Af Emil Fhær

(GLIMT)

Kristne burmesere til stævne på Bornholm

»Hvor er de demokratiske.« Sådan tænker man efter et meget vellykket stævne for de kristne flygtninge fra Chin-provinsen i Burma. Det blev i juli afviklet på Bornholm. De fleste af flygtningene er tilknyttet Baptistkirken, især på Bornholm, i Sæby, Odense, Ovre og Svendborg. Nogle af de øvrige er ved at danne selvstændige menigheder. I alt er der otte grupper, som har sluttet sig sammen i Chin Kristne Fællesskab i Danmark. Søndag på stævnet var der åbent hus for bornholmerne – her blev bl.a. danset bambusdans af chin'er fra Sønderjylland.

Mennesket frem for opgaven!

– frivillig på nye præmisser?

📷 Kasper Klarskov ☰ Lola Skagen

I min egen kirke diskuterer vi af og til, om vi ikke skal betale os fra rengøringen. Det er et stort hus at holde rent, og det er ikke fordi, vi ikke kan finde på andet at bruge tiden til. Men allerede inden forslaget for alvor når at blive konkret, indser vi, at de ca. 130.000 kr., det årligt vil koste os, kan bruges på andet, langt mere perspektivrigt – fx. en ungdomsmedarbejder. Så vi fortsætter med selv at gribe kost og spand, foruden selvfølgelig at planlægge spejdermøder, øve med lovsangskor, installere nyt køkken, planlægge gudstjeneste, revidere regnskab eller lede menighedsgrupper – ja, listen kunne fortsætte i det uendelige. Og det er typisk de samme mennesker, der går igen i de forskellige funktioner og opgaver; også kendt som **Tordenskjolds soldater**. Enten elsker de det og kan slet ikke lade være, eller også er de bare særligt ansvarsfulde og føler en forpligtelse til at yde en frivillig indsats.

Men hvad med alle de andre? Føler de intet ansvar eller forpligtelse? Som en flok aktivitetstrætte Martha'er står vi skuffede og bebrejder Maria'erne, at de bare sidder dér og tager imod, mens de lader os om at slide. For når man er en del af et fællesskab, kan man da ikke tillade sig at lade være med til at løfte med på opgaven ...

Ofte forstår vi »opgaven« som »menigheden og dens aktiviteter«, men i virkeligheden er opgaven langt bredere. Selvom det kan være svært at forstå, at menighedsmedlemmer lægger al deres engagement i andet frivilligt arbejde, må vi dog erkende, at det at fortælle om – og ikke mindst eksemplificere – Jesu gerninger og kærlighed langt fra er bundet til menighedens fysiske rammer.

I bund og grund tror jeg, at vi alle har et ønske om at *blive set* og være med til at *gøre en forskel*. Nogle er bare heldigere end

andre med at finde en plads, hvori de kan virke. Lige så hårdt som det nogle gange kan føles at være den, der slider, lige så hårdt kan det føles at stå uden for en tjeneste.

Udfordringerne til at finde hænder, der vil yde til fællesskabet og er villige til at løfte opgaverne er ikke blevet mindre med årene. Den frivillige søndagsskolelærer, der trofast tjener i 30 og 40 år er måske en uddøende race, og vi bliver nødt til at gentænke hele den måde, vi strukturerer opgaverne på. Mennesker har brug for at blive set og anerkendt for *hvem de er*, og ikke primært for *hvad de gør*. I det øjeblik vi flytter fokus fra at være optaget af det, vi gør, til at være optaget af, hvem vi er, da kan meget vindes. Dér bliver det vores fælles ansvar at hjælpe hinanden ind i det tjenende fællesskab, så ingen må føle sig hverken overflødig eller overbebyrdet. ■

Det giver mening at være frivillig

[≡] Lone Møller-Hansen [📷] Sarah Basnov, Lyngø Nielsen og Jørgen Grønnegaard

Glæde – det er et gennemgående træk for de frivillige, baptist.dk har talt med, men »ind imellem kan det være surt«.

Herdis Hebbelstrup

72 år, Østervrå Frikirke. Tidligere søndagsskolelærer og formand for kvindekredsen, aktiv i bl.a. Centerrådet i Ældrecenteret og nu i Østervrå Pensionistforenings bestyrelse.

Man skal spørges

»Jeg blev spurgt om at være søndagsskolelærer, da jeg var 33 år. Det var min første frivillige opgave i menigheden, ud over at bage en kage en gang imellem. Jeg var glad for at blive engageret. Siden har jeg fx været formand for kvindekredsen.

Jeg blev også spurgt, da jeg blev aktiv i Kræftens Bekæmpelse; først om jeg ville til et årsmøde, senere kom jeg i bestyrelsen. Jeg vil gerne hjælpe med at bekæmpe den sygdom.

Joakim Craffack

35 år, Viborg Baptistmenighed. Bl.a. repræsentant i Missionskomiteen og forhandlingsleder. En af »Tordenskjolds soldater«.

»Hvis man vil være med til at bestemme kuren, må man selv agere galejslave på lige fod

Jeg vil i det hele taget gerne gøre en forskel – gøre noget for andre og være med i byens liv. Hvis jeg kun var aktiv i kirken, ville jeg have det skidt. Det ville være egoisme for mig. Min tro betyder, at jeg skal hjælpe, dér hvor jeg kan. Matthæusevangeliet 7:12 betyder meget for mig: At jeg skal gøre mod andre, som jeg vil, at de skal gøre mod mig. Jeg fortæller om min

med alle andre. Det er desværre for nemt at tage en opgave på sig, frem for at skulle finde en anden til at gøre det. Vi har spøgt med at holde et »sig nej« kursus for de ti mest aktive i menigheden. Så kunne der også være let tilgængelige opgaver til dem, der ikke allerede har en tjeneste. Vi støder bare ind i muren: »hvad nu hvis opgaven så ikke bliver udført?«. Vi ender også nemt i en ond cirkel, hvor vi servicerer dem, der kommer. Giv en mand en fisk, og han bliver mæt én dag. Lær ham at fiske, og han siger »Hvor er min fisk, for pokker?« og går et andet sted hen.

Brugt rigtigt kan frivilligt arbejde i menigheden være med til at opbygge én som kristen. Jeg forventer, at menigheden sætter pris på det arbejde, jeg er bedt om at varetage, og vil vejlede mig i at udføre det til alles glæde og gavn. Et af de krav, ingen hø-

tro, hvis jeg bliver spurgt, men ellers prøver jeg at vise den i mine handlinger. Det er godt at opleve, at der er brug for én. Og det er rart, når folk får tillid, så de betror mig noget, som de ved, ikke kommer videre.«

»Det er et adelsmærke for os som kirke, at vi gør det, vi gør, fordi vi gerne vil.«

– Lisbeth Grønnegaard, 68 år, Bornholm.

»Vi har spøgt med at holde et »sig nej« kursus for de ti mest aktive i menigheden. Så kunne der også være let tilgængelige opgaver til de, der ikke allerede har en tjeneste.«

– Joakim Crafact, Viborg

rer om, er, at jeg ikke gider få brok retur for det, jeg laver. Hvis nogen mener, at arbejdet skulle have været udført anderledes, skulle de have sagt til eller selv gjort det.

Man skal til gengæld som frivillig udrustes til at kunne træffe valg – bl.a. for at afbalancere arbejde, familie, kirke og fritid.«

Lisbeth Grønnegaard

68 år, Baptistkirken Bornholm. Tidligere spejderfører, søndagsskolelærer, menighedsrådsmedlem, i kvindekredsens bestyrelse, giver oplysninger i gudstjenesten.

Jeg bliver ked af det, hvis man vil betale mig

»Jeg oplever en stor glæde ved at være frivillig. Det er et adelsmærke for os som kirke, at vi gør det, vi gør, fordi vi gerne vil. Det viser en forskel på andre steder, hvor man fx får penge for at være fodboldtræner

Andreas Manley Wessberg

25 år, Holbæk. Spejderfører i Holbæk kreds, Danske Baptisters Spejderkorps.

Det hjælper mig i mit job

Jeg blev spejderfører, fordi en ven lokkede. Jeg vil vove at påstå, at det at være spejderfører betyder alt for mig. Det har hjulpet, når jeg har søgt job, og i mit nuværende job betyder det, at jeg ikke bare opgiver, når jeg har fået en opgave, der skal løses.

Jeg har også oplevet, at jeg egentlig godt kan lide at have et ansvar, også selvom det ind imellem er surt. – og så har jeg via en spejderkammerat mødt min kæreste!

Om det betyder noget, at man ikke får løn? Nej, men jeg er imod, at man skal betale for at lave frivilligt arbejde. Beløbet

eller kirkesanger. Det tager glæden fra mig, hvis jeg skal have penge for det, jeg gør. Jeg kan blive ked af det, hvis nogen giver mig noget, fordi jeg har gjort noget for dem. Jeg vil have lov til at gøre noget frivilligt – fordi jeg er glad for det.

I en kirke er det ligesom på spejdernes kærretur; nogle gange går man foran og trækker, andre gange skubber man bagpå, og ind imellem får man et lift. Det bedste er

taget i betragtning er det dog ikke noget problem. Det, der får mig til at fortsætte, er sammenholdet og turene, glæden ved at man kan lære andre noget og at se, hvordan spejderne udvikler sig. Også kontakten til forældrene er vigtig. Alle de der små ting, man ikke lige tænker over. Det, der kunne få mig til at stoppe, var, hvis engagementet og sammenholdet i kredsen forsvandt.

at være *med*. Til tider kan man også være ufrivillig frivillig; for det er ikke hele tiden, at det er sjovt. Ofte har jeg tænkt som spejderfører: »Hvis ikke det var fordi, det her er et missionerende arbejde, og fordi vi ikke står alene, så var jeg stået af.« Gud skal være med! Alligevel har alt arbejde gode tider og hårde tider og kræver derfor trofasthed og udholdenhed.

Grænserne for vores ressourcer blev prøvet af

[☰] [📷] Give Baptistkirke

Stafetten blev sendt videre fra Brande til Give Baptistkirke med spørgsmålet: »Hvad har kontakten til kristne flygtninge og den nye menighed i Vejle givet af inspiration og nye udfordringer til menigheden?«

Give ligger mellem Jelling og Thyregod, der hver har et asylcenter. Vi har haft kontakt med flygtninge fra begge centre. Først med en familie fra Bosnien og siden flygtninge fra Irak og Afrika: Burundi, Rwanda, Congo og Sydsudan. Alle har været kærkomne gæster i vores menighed.

De kom med traumer i bagagen og havde brug for praktisk og psykisk hjælp. Vi har prøvet at hjælpe, som vi nu havde kræfter og evner til.

Forberedelser til et fælles projekt.

Menigheden – et harmoniorkester

Opgaverne med besøg af fremmede har fungeret som et harmoniorkester: Nogle kørte mellem kirken og asylcentrene med fyldte biler. Andre forberedte kaffe og frokost. Nogle åbnede dørene og sagde: »Kom hjem og besøg os«, – og vi har oplevet Guds rige midt iblandt os.

Når kirkens P-plads skulle have nyt grus, og hækkene klippes, var det et internationalt team, der stillede op. Ved gudstjenesterne medvirkede de fremmede, så man fik tårer i øjnene. Da afrikanerne ikke rigtig kunne få gang i rytmen til de afrikanske sange, købte vi sammen trommer, og det gav dem den fornødne takt.

»Vi er inspireret til at formidle kærlighed og varme«

Afrikanerne sang deres traumer ud.

Kirkens naboer stod ofte og lyttede med, når de sang deres traumer ud.

»Hjem til Give«

Mange er nu flyttet herfra i integrationsøjemed, men kommer tilbage og besøger os. Så siger de, at de skal »hjem til Give«. For tiden er en ung mand fra Polen, som arbejder på egnen, trofast hver søndag, skønt han ikke forstår ret meget dansk, men vi er inspirerede til at formidle kærlighed og varme. Må Gud virke det for ham, som er ret for Herren.

Give sender stafetten videre

Give menighed sender stafetten videre til Den afrikanske Menighed i Vejle med spørgsmålet: »Hvad betyder den Kristne Kirke for jer i dag i Vejle?« ■

Samlet i Give Baptistkirke.

Forsonet fællesskab

– Rodbehandling

[📷] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder **baptismen**, fra 1500-tallet og til i dag. Denne »rodbehandling« sætter fokus på **forsonet fællesskab**.

Kostbart fællesskab

Baptister har altid lagt vægt på fællesskab. Ikke bare fordi vi synes, det er skønt at være sammen, men fordi fællesskab – *venskab, gensidig forpligtelse, solidaritet* – er en meget vigtig del af vores forståelse af, hvad kirke er. For baptister ligger kirkens autoritet ikke hos en pave eller en biskop, men Gud taler til fællesskabet af troende, som sammen skal lytte og dele ansvar.

Den tidligste trosbekendelse, vi finder hos anabaptisterne i 1500-tallets Europa, er fra 1527 og har syv punkter.

»Dåben forpligter os faktisk til forsoning. Vi døbes »til Kristus«, og han er forsoningens Herre. Et fællesskab med Jesus Kristus uden en forsoningspraksis, er en umulighed. En menighed, der tager fat på sine konflikter og løser dem på en god måde, er derimod et håb for verden.«

Det første punkt handler om dåben. Allerede det andet punkt har at gøre med, hvordan fællesskabet af døbte skal holde fred med hinanden, søge forsoning og bevare fællesskabet, så det forbliver et troværdigt vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Jesu eksempel

Når anabaptisterne lagde så meget vægt på forsoning, skyldes det, at de tog Jesu ord alvorligt, når han siger: »Salige er de, som stifter fred« og »skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham« (til templet for at bede). Det er en arv, vi nok må indrømme, det ind imellem har været svært at løfte! Alligevel er det sådan, at baptister verden over ofte har søgt at virke for forsoning, dels ved aktivt at fremme enhed på tværs af

kirkeskel, dels ved at arbejde for forsoning imellem folkegrupper.

Sammenhæng mellem tro og livsstil

Baptister har traditionelt peget på, at der skal være sammenhæng mellem ord og gerninger. Det lyder indlysende, men igen må vi erkende, at det ikke er så let. Men dåben forpligter os faktisk til forsoning. Vi døbes »til Kristus«, og han er forsoningens Herre, og han ønsker, at vi forsoner os med hinanden og søger at skabe fred, hvor der er had og splittelse.

Håb for verden

Et fællesskab med Jesus Kristus *uden* en forsoningspraksis, er en umulighed. En menighed, der tager fat på sine konflikter og løser dem på en god måde, er derimod et håb for verden. ■

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstifere

Det meningsfulde fællesskab

[≡] Finn Basnov, formand for Baptistkirken i Danmark. Bearbejdet af Lola Skagen. [□] Kasper Klarskov

Vi står i et vadedsted – midt i en forandringsproces – og skal sammen finde ud af, hvilken retning fællesskabet skal tage fremover. Læs her et uddrag af Finn Basnovs formandstale fra missionsdrøftelserne på denne sommers missionsstævne.

Når jeg tænker tilbage på det år, der nu er gået, på samtaler i menigheder, på stævne, i missionskomité og alle de andre sammenhænge, jeg er kommet i, så har jeg mærket, at der er en længsel blandt baptister – og andre kristne i dette land – en længsel efter at lære Jesus at kende. Den kan mærkes som en indre glød, der – når livet i menigheden er godt – bliver til den ild, som vi skal værne om og

varme os ved, også i tider, hvor det kan føles lidt koldt og ensomt at være baptist.

Når Ånden kysser det jordiske

Vi skal som danske baptister i dag gribe, at vi er kaldet til at følge Jesus, og det så radikalt, at vi vil give hele vores liv til ham. Det understreges i dåben, som Paulus skriver det til menigheden i Rom:

••••• Forandringsrapportens grundtanke er, at **den rigtige retning** er den, som er meningsfuld for den enkelte menighed. Det er det meningsfulde fællesskab, der er et relevant og levende fællesskab. Et fællesskab for engagement og mission.

»Ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.« (Paulus' Brev til Romerne kapitel 6 vers 3f). Som baptister er vi i dåben forenet med Jesus. Det betyder, at dåben er vigtig, da den både er et vidnesbyrd for verden, men samtidig også gør os til vidner i denne verden. Når vi døbes til Kristus, forenes vores menneskelige liv med Guds eget liv. Der kysser Ånden det jordiske, så vi kan rejse os og ånde frit – og det i bevidstheden om, at vi har noget meget værdifuldt at give til mennesker, vi møder på vores vej.

Hvorfor? Hvorfor?

Hvorfor bryder denne længsel så ikke ud i voksende og livssprudlende menighedsfællesskaber i alle danske byer? Hvorfor kan vi ikke finde alle de menneskelige og økonomiske ressourcer til at være aktive i mission? Hvorfor sidder vi tit og sukker over alt det, vi mangler i stedet for at glæde os over den enorme livskraft, der er i hvert eneste fællesskab af døbte, troende kristne?

Menighedens meningsfulde retning

BaptistKirken står i et vadested. Menighederne skal finde den retning, fællesskabet skal tage i tiden fremover. Den nuværende situation er uholdbar, i hvert fald når vi læser Procesrapporten om forandring. Nu kaldes vi alle til at træde ind i en proces, hvorved vi kan finde retningen og give konkrete bud på, hvad retningens indhold kunne være, når vi skal følge Jesus. BaptistKirken består af menigheder. Rapportens grundtanke er, at den **rigtige retning** er den, som er **meningsfuld** for den enkelte menighed. Det er det meningsfulde fællesskab, der er et relevant og levende fællesskab. Et fællesskab for engagement og mission. Den grundtanke betyder, at BaptistKirkens forandringsproces starter ude i hver enkel menighed. Hvad betyder »fællesskab« for jeres menighed nu og i fremtiden?

Som der står i forordet til rapporten om forandringsprocessen:

»Lad os ikke begynde med at fastlægge rammer! Lad os begynde med det, som skal indrammes! Lad os genskabe den menneskelige tilværelse, og lad rammen elastisk følge udviklingen i denne tilværelses manifestationer, så livet kan præge rammen, i stedet for at rammen tvinger

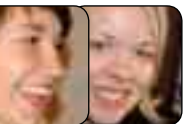
og former livet. Dette er en højtidelig og indtrængende opfordring hertil.«
(Asger Jorn 1947)

Først indhold – siden rammer

At følge Jesus – være hans disciple – er at blive så fyldt af nyt liv, at de gamle bånd og rammer altid er under fornyelse. Processen for BaptistKirkens forandring er bygget op over idéen om, at vi først må fokusere på indholdet og derefter rammerne. Det er i indholdet, at vi kan finde livet, glæden og engagementet. Det er rammerne, som kan organisere dette, så indholdet kan gennemføres.

Træd ud af indelukket

Lad os åbne os for Helligånden som et frisk pust ind i den sammenhæng, hvor vi udfordres til at være kirke på Guds nåde og i Guds Ånd. Lad os samle os om at være det, vi altid har været – nemlig et meningsfyldt netværk af kristne, der vil rejse sig og vandre med Jesus i vores hjerter. Salme 118 vers 5 siger: »I min trangsel råbte jeg til Herren, og han svarede og førte mig ud i det åbne land« – lad os sammen søge Gud og vide, at svaret ikke findes i indelukkede små grupper, men er ude i det åbne land. Der, hvor vi kaldes til at være. ■

Emmanuel – håb for gadebørn i

[≡] Jeanette Andersen og Nille Algot Nielsen [📷] Global Team

Sammen med Alvin kørte vi en aften rundt i Tegucigalpas gader, hvor vi opsøgte gadebørnene, der er tilknyttet projektet. Vi stoppede flere steder for at tale med børnene. Da vi stod ud af bussen, var det første, der mødte os, en gennemtrængende stank af lim.

Det hele begyndte for 18 år siden, da ægteparret David og Lydia Martinez fik en vision fra Gud om at gøre en forskel for de lidende gadebørn i Honduras. David og Lydia solgte alt, hvad de ejede, rejste til Honduras, lagde deres liv i hænderne på Gud og stolede på, at han nok skulle lede dem på rette vej. Her grundlagde de børnehjemmet Emmanuel.

I december 1989 åbnede Emmanuel dørene for de første fem børn. Forholdene var små og kummerlige. Der var hverken elektricitet eller rindende vand. Siden da er Emmanuel vokset støt i takt med, at der bliver flere og flere børn, der har brug for et sted at vokse op. Et samfund i samfundet er der mange, der kalder Emmanuel, og det kan vi kun give dem ret i. For på Emmanuel finder man både skole, bageri, klinik, kirke, bondegård, slikkiosk, internetcafé, sovesale, spisesale og meget mere.

Global Teams sidste besøg

Global Team besøgte Emmanuel som den sidste destination på deres jordomrejse. Her tilbragte vi to uger sammen med de 400 børn, der for tiden bor på børnehjemmet.

På Emmanuel bor Jordan og Merete Sonne, der er udsendt af Roskilde Baptistmenighed. Jordan og Merete stiftede for første gang bekendtskab med Emmanuel, da de som nygifte rejste dertil som volontører. Under deres ophold fik de et kald fra Gud til at blive på børnehjemmet i Honduras, og de har nu været der i 11 år og har ingen intentioner om at rejse hjem foreløbigt.

Formålet med Global Teams besøg var at være en del af børnehjemmets dagligdag. Det fik vi rig mulighed for i de to uger, vi var på børnehjemmet. En stor del af tiden brugte vi blandt andet på at følge Jordan og Merete i deres arbejde. Merete er viceinspektør på skolen og leder den daglige gang på skolen. Jordan er børnehjemmets alt-mulig-mand, der står for alt det praktiske arbejde.

På børnehjemmet er der mange unge danske og amerikanske volontører. Deres arbejde består i at være noget for børnene; lege med dem, gå ture, synge og spille med dem, ja i det hele taget bare være sammen med børnene. Grundet vores

manglende spanskkundskaber var det en smule vanskeligt at kommunikere med børnene. Derfor var det en stor hjælp for os at kunne følge volontørerne, som inden deres ankomst til Emmanuel har fået et intensivt kursus i spansk.

De børn, der bor på Emmanuel har en fortid, som stadig påvirker deres liv. Mange er blevet seksuelt misbrugt, har været ud-

Gadebarn i Tegucigalpa.

Fakta

Merethe og Jordan Sonne rejste i 1996 til Honduras for at være frivillige i 9 måneder på Børnehjemmet Emmanuel. De er nu i Honduras på 12. år som del af den faste stab på børnehjemmet. Parret støttes økonomisk i deres arbejde af Roskilde Baptistkirke. Ud over Merethe og Jordan tæller familien Samuel på 5 år og Sara på 3. Begge børn går i skole på børnehjemmets skole. Der er et nyt familiemedlem på vej til november.

Honduras

Børn fra skolen
på Emmanuel.

sat for vold både fysisk og psykisk og har oplevet nogle ting, børn ikke bør opleve.

Hverdagen i Honduras

I et land, der er fyldt med kriminalitet og korrupsion, er det svært at komme fattigdommen til livs, og så længe der er så megen fattigdom i landet, vil der stadig komme børn til Emmanuel. I løbet af de uger, vi var på børnehjemmet, fik vi også mulighed for at se, hvilke kår børnene kommer fra. Derfor havde vi et par dage i hovedstaden Tegucigalpa, hvor vi var med til at dele mad ud til de mange gadebørn sammen med Alvin Anderson, der er leder af et kristent gadebørnsprojekt.

Sammen med Alvin kørte vi en aften rundt i Tegucigalpas gader, hvor vi opsøgte gadebørnene, der er tilknyttet projektet.

Udsigt over Emmanuel.

Vi stoppede flere steder for at tale med børnene. Da vi stod ud af bussen, var det første, der mødte os, en gennemtrængende stank af lim. **Gadebørnene sniffer limen, der giver dem en ellers manglende mæthedsfølelse – limen er nemlig billigere end mad. Samtidig er limrusen med til at dulme deres sorger og bekymringer.** Det er overvældende at se unge mennesker på ens egen alder – og mange endda yngre – være gravide, fordi de prostituerer sig selv. Det rører noget inde i én. Det kan

være svært at acceptere, hvor let det er for os igen at sætte os ind i bussen, køre vores vej og efterlade børnene og tænke på, at de er tvunget til livet på gaden.

Håb for børnene på Emmanuel

Selvom de forsømte gadebørn har det svært, er der heldigvis håb for dem, der kommer på Emmanuel. Her har børnene mulighed for at lægge fortiden bag sig, få en uddannelse og en god opvækst, hvor de kristne værdier er i centrum. ■

Bundet til Kristus – fri i verden!

[☰] Bent Hylleberg [☒] Per Bækgaard

Frivillighed handler om mange ting, heriblandt spørgsmålet om, om vi som mennesker har en fri vilje. Hvis ikke, hvad er vi da bundet af? Og hvis vi har, hvad betyder det så? Kan vi frit vælge?

Spørgsmålet om den frie vilje lurer i baggrunden, hver gang vi taler om sociale spørgsmål: Kan vi som mennesker have ansvar for vores egen situation? Er vores handlinger bestemt af »onde gener« (arv) eller af en »hård barndom« (miljø)? Eller er vi dybest set frie til at vælge på trods af både arv og miljø? Svaret på sådanne spørgsmål kan vi bakke med ud fra vores fornuft og ud fra vores tro.

Fornuftens svar

I et filosofisk perspektiv kan vi argumentere for, at vi ikke har en fri vilje og derfor ikke kan holdes ansvarlig for vores handlinger. En konsekvent »determinist« nægter derfor viljens frihed. Hvis vi fører dette synspunkt over på det religiøse område, hævder vi, at alt er forudbestemt af Gud – eller af den upersonlige magt, som vi kalder skæbnen. Som mennesker har vi ingen indflydelse på det, der sker i verden. Alt er

bestemt eller styret. Problemet er naturligvis, at vi ikke kan dømmes på baggrund af vores handlinger eller mangel på samme, hvis Gud styrer og bestemmer alt.

Det modsatte synspunkt argumenterer for, at vi er frie til at vælge og handle, selv om mange kræfter gør det vanskeligt. Mennesket er autonomt – vi kan med vores egne viljer forme vores vilkår. Hvis livet dybest set skal give mening, kan vi ikke fradømmes centrale begreber som vilje, frihed og ansvar. På det religiøse område hævdes det tillige, at Gud har mulighed for at gribe mirakuløst ind i vores liv. Hvis det ikke er tilfældet, er vi havnet i en alt for upersonlig og mekanisk gudsopfattelse.

Den kristne tro

Hvis vi tager kristentroen som udgangspunkt, kan vi ikke nøjes med dette enten-eller i spørgsmålet om viljens frihed. Udgangspunktet er her vores forhold til Gud – at

vi er skabt i Guds billede. Det vil sige, at vi er skabt som personer. En person er ikke noget statisk og færdigt. Ifølge den kristne tro betyder det at være en person at have mulighed for at formes af Guds kærlighed. Det vil sige at have en speciel frihed både i forhold til sig selv, til andre mennesker og til naturen, der omgiver os.

Guds kærlighed skaber frihed. Er vi personer, skabt i Guds billede, sættes vi især fri i forhold til os selv, til vores egne behov, drifter og ønsker. Vi er fri til at acceptere dem og fri til at glæde os over at tilfredsstille dem, men også fri til at sætte dem til side på grund af kærlighed til andre og lydighed mod Gud. Kristentro består i at fastholde, at vi er skabt til at blive personer i denne betydning. Menneskelig frihed i kristen forstand er ikke frihed fra forpligtende relationer. Det er heller ikke nok at være et bevidst, tænkende og vurderende menneske. At være fri er at være god! Når vi bliver frie på denne måde, bliver vores gudbilled-lighed størst.

»Er vores handlinger bestemt af »onde gener« eller af en »hård barndom«?«

Bundet til Kristus

Svaret på spørgsmålet om menneskets frie vilje kan læses med megen tung teologi – om synd, skyld, arvesynd og frelse. Men det kan også siges enkelt. Jesus fastslog, at kun én er i stand til at ville og gøre det gode, nemlig Gud.¹ Paulus følger op med dyb undren: »Det ser ud til at være et vilkår for mig, at jeg kun er i stand til at gøre det, der er ondt, selv om jeg helst vil gøre det, der er godt«. Mennesket er gådefuldt: Vi ønsker at handle menneskeligt, men vi handler umenneskeligt. Med dette grundvilkår er der ifølge Paulus kun én vej, hvis vi vil leve, som det oprindeligt var bestemt, nemlig som skabt i Guds billede: »Gudske-

lov er Jesus Kristus blevet vores herre!² Når det sker, bindes vores vilje til ham, der med kærlighed overvandt al ondskab: »Det er ikke længere mig, der lever, men Jesus lever i mig.«³ På den måde bliver vi som kristne frie til at tjene – i Guds verden – fordi vores viljer bliver bundet til det, Jesus Kristus vil fremme: Det sande, det gode, det smukke. ■

1 Lukasevangeliet 18:18-23

2 Romerbrevet 7:14-25

3 Galaterbrevet 2:11-21

Fra Den Ny Aftale.

»Gå efter guleroden« er temaet, da stævnet starter søndag 20. juli med over 1000 mennesker i en fyldt sal. Overguleroden, Helle Kvist, formand for stævneudvalget byder velkommen.

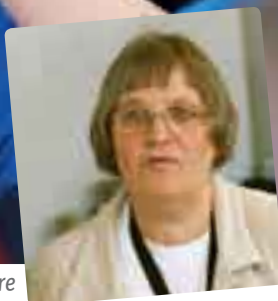
Nadver er at dele brødet med verdens fattige. Her ved billeder af de hundredvis af børn, der bliver hjulpet i Afrika.

Gulerødder og andre rødder på stævne

[☰] Lone Møller-Hansen [📷] Kurt Bøgsted, Kasper Klarskov og Per Bækgaard

Det starter i regnvejr og med triste beskeder; én havde knust sine hæle under arbejdet med at sætte lys op til missionsstævnet i Mariager. Alvorlig sygdom i sekretariatet. Og så ... begynder solen alligevel at skinne, vi lægger de syge frem for Gud, hjælpende hænder træder til og stævnet får liv. Liv til næring. Og vækst ...

David synes åbenbart, larmen er for stor i børneteltet.

Elses Nielsen trækker et større læs end de forudgående otte år i sekretariatet, fordi hun må undvære sin højre hånd, ægtefællen Henning, som ligger på sygehuset – og Gitte Elleby, som ligeledes er sygmeldt.

Her, her, ta' mig. Frivilligheden er stor blandt børnene.

Simon og Kasper fra One's lovsangsband beder for hinanden.

Mandag er alle indbudt til kaffe og gulerodskage hos hinanden på campingpladsen.

Missionsstævne

Noget fænger Marietta og Else i børneteltet ...

Kristian Fløjman højt til vejrs i sin gruppe.

Lotte Holm Boeris styrer ballon-oppustning!

Frivillighedskulturen smuldrer

[] Michael Møller-Hansen [] Per Bækgaard

Kirker rundt om i landet oplever i stigende grad mangel på frivillige. Men Rasmus Hylleberg, der har været generalsekretær og formand for DUF (Dansk Ungdoms Fællesråd), er ved at blive træt af at høre, at det er ungdommens skyld. »Måske er det foreningerne, der har brug for at sætte tingene lidt i perspektiv og tænke nyt i stedet,« lyder hans udfordring.

Hvordan vurderer du unges frivillighed i dag?

»Jeg vil gerne udfordre præmissen om, at de er de unge, den er gal med. Der er mange faktorer, der spiller ind, men nogle af de vigtigste er, at tilbuddene til de unge har ændret sig meget. Hvor man før kunne engagere sig i fodboldklubben, spejderarbejdet eller en tredje ting, er der i dag både en 4., 5. og 6. organisation, der alle

gør, hvad de kan for at tiltrække de unge. På den måde kan man selv designe og udvælge sit engagement. Samtidig er der nu helt nye vilkår for at fastholde frivillig arbejdskraft. Det er de færreste, som tager hele deres uddannelse ét sted og derefter bliver boende. Mange rykker til de større byer eller tager ud at rejse, og dette hæmmer kontinuiteten i foreningsarbejdet i provinsen. Vi kan som foreninger ikke bare

TIPS

Hvordan engagerer man (unge) frivillige?

baptist.dk har bedt Signe Lund Sørensen give et bud på, hvordan man engagerer (unge) frivillige.

Signe læser statskundskab ved Københavns Universitet. Hun er medlem af DUFs styrelse og formand for DUFs Projektpuljeudvalg. Medlem af Afrikaudvalget i Danske Baptisters Spejderkorps. Daglig spejderfører i DBS gennem 10 år.

Mening med galskaben: Hvis man

oplever, der er en mening eller værdi i det, man laver, får man lyst til at fortsætte. »Vi tror på projektet – og vi ved, at det er vigtigt!«

Klare målsætninger: Hvis man oplever at arbejde hen imod et mål, som siden opnås, får man gejst til at knokle. Man be-

– eller gør den?

moralisere os ud af problemet og give de unge skylden. Vi skal i stedet tage ved lære og derefter tilpasse os.«

Projekter kan være en del af løsningen

I Baptistkirken i Danmark er vi midt i en udvikling, hvor der omlægges fra traditionel foreningskultur til en mere projektorienteret form. Tror du, at dette kan være løsningen?

»Det kan i hvert fald være en del af løsningen. Vi bliver nødt til at tilpasse os den

virkelighed, vi befinder os i. Her er det altså mere overskueligt for frivillige at forpligte sig til et projekt, der løber et år og måske mere, hvis det bliver en succes, end til at sige: »Her skal jeg være leder de næste 10 år«. Hvad hvis det så ikke virker? Men det er ikke løsningen, tror jeg. Der skal man løse nogle af de nævnte problemer først.«

Professionel tilgang uden kopiering

»I DUF har vi snakket meget om, at de steder, hvor foreningsarbejdet blomstrer,

og det gør det flere steder, dér inddrager man professionelle og lader dem skabe rammerne. Kommuner ansætter folk til at organisere arbejdet og lede de frivillige. Noget helt andet er, at vi er små foreninger med relativt få ressourcer. Samtidig med at udbuddet øges, øges kvaliteten i de forskellige foreninger, og sidder man i en lille forening med mange år bag sig, kan man godt opleve det som et pres, at »det, vi gjorde dengang« bare ikke er attraktivt længere. Noget af det, vi som foreninger har stirret os blinde på, er, hvordan andre gør de ting, vi gerne vil gøre. Hvordan idrætsklubber engagerer frivillige, og hvordan andre får det til at løbe rundt. Vi bliver nødt til at se på de aktuelle talenter, vi har, vurdere vores ressourcer og så ikke bare kopiere, for det er ikke en holdbar løsning. Vi skal se på, hvordan den enkelte leder kan fremme et levende foreningsliv. →

»Noget af det, vi som foreninger har stirret os blinde på, er, hvordan andre gør de ting, vi gerne vil gøre. Vi bliver nødt til at se på de aktuelle talenter, vi har, vurdere vores ressourcer og så ikke bare kopiere.«

høver i samme ombæring måske heller ikke melde sig som frivillig på livstidskontrakt ...

Relationer styrker motivationen: Hvis man kan lide at være sammen og har det sjovt med dem, man arbejder med, får man flere motiveret for at dukke op.

Holdånd: Hænger sammen med oven-

stående. Man er en vigtig og anerkendt del af et team, som arbejder for det samme og oplever en form for samhørighed med de andre. Det handler kort sagt om at høre til.

Anerkendelse for arbejdsindsatsen: Hvis man oplever, at der bliver sat pris på

det, man laver, får man lyst til at lave mere. Pleje af frivillige gennem sociale arrangementer, favorable priser, osv., skal man ikke kimse af.

Individuelle behov: I frivilligt arbejde skal der være plads til, at man kan sige fra i en periode med stort arbejdspress, →

Frivillighedskulturen smuldrer – eller gør den?

Kirke uden for kirken

Noget af det, der inspirerer mig meget, er det ellers lidt kedelige ord: »Multifunktionalitet«. Et sted, hvor man har flere aktiviteter sammen. Et eksempel er i en svømmehal, der slog sig sammen med et bibliotek og et fitnesscenter. Resultatet var, at alle tre dele fik 50 % flere brugere, fordi det var en familieaktivitet at tage derhen. Far læste måske en bog, mens mor gik til aerobic og sønnen til svømning. Kan man få de ting til at spille sammen, så er man pludselig der, hvor mennesker er! Og det skal der tænkes meget mere i. Lægger man fx kirken i forbindelse med noget andet som et bibliotek, har man en naturlig berøringsflade. Jeg hørte om en idé, hvor man ville leje et lokale på Fisketorvet og lave kirke der. Så køber man ind og får måske lige en samtale med præsten eller har en andagt. Idéen er interessant, men jeg ved ikke, hvordan det ville gå i praksis. Det

eksamen, osv. Hvis man ikke får lov til det, forsvinder man fra organisationen.

Det gyldne CV: *Det er en legitim årsag til at lave frivilligt arbejde, at man får lidt ekstra til CV'et. Frivilligt arbejde giver adskillige brugbare kompetencer – ledelse, organisation, innovation, kreativitet, ansvar, osv.*

»Vi kan som foreninger ikke bare moralisere os ud af problemet og give de unge skylden. Vi skal i stedet tage ved lære og derefter tilpasse os.«

grundlæggende er, at vi ikke kan isolere os og forvente, at folk kommer til os. Der må vi tænke lidt »out of the box«.

Sandheden er, at der er mange delproblemer, som vi skal have styr på. Og det første er nok ikke at skyde skylden på de unge, for de forholder sig til virkeligheden. Vi risikerer at misse dem, hvis ikke vi er vilige til at gøre det på deres præmisser. ■

Fakta | Rasmus Hylleberg

Rasmus Hylleberg er uddannet cand.scient. pol. og har både været formand og generalsekretær for DUF, Dansk Ungdoms Fællesråd. I sommeren 2005 udgav Rasmus sammen med Morten Albæk bogen »Generation Fucked Up«, der bl.a. diskuterede ungdommens (manglende) frivillige engagement. Se mere på www.duf.dk og www.hylleberg.info

Det nye/innovative/anderledes projekt: *Det er ikke særlig motiverende at blive mødt med »plejer«. Tværtimod er det rigtig sjovt at være med til at tænke nyt og anderledes og afprøve nye tiltag.*

Nok er nok: *Vi er alt for gode til at overlæsse »kernefrivillige« med utallige opgaver – fordi de er trofaste, kendte ansigter, pålidelige, dygtige, osv. Men det er virkelig en udfordring ikke at drive »rovdrift« på de få frivillige, der har rigeligt i forvejen. ■*

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktionssekretær)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 5695 1015 (redaktør)
m-h@mail.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvdnet.dk

Sarah Basnov – Tlf.: 5091 0407
ssb85@dbs.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 2126 2527
jacob@anhoej.net

Korrekturlæsning

Karen Nielsen

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 4.200

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6 udkommer 19. sept.
Nr. 7 udkommer 31. okt. – deadline 11. sept.
Nr. 8 udkommer 12. dec. – deadline 23. okt.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet.

Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Bethelkirken

18.05.08: *Morten Adamsen*, f. 29.07.1994
01.06.08: Christian Moegreen Hjortshøj, f. 27.11.1993
22.06.08: *Johannes Würtz*, f. 23.03.1995
22.06.08: *Anders Nielsen*, f. 06.04.1995

Roskilde

23.03.08: *Jens Mikkelsen*, f. 29.07.1980
23.03.08: *Heine Skriver*, f. 12.03.1971
11.05.08: *Ole Visbech Madsen*, f. 08.05.1975

Østervrå Frikirke

11.05.08: *Kristina Høftot Gotfredsen*, f. 02.08.1994

Døde

Korskirken

Else Ipsen, født 08.12.1920, døbt 17.04.1938 i Fredskirken, Frederiksberg, døde 19.06.2008.

Nibe

Agnethe Margrethe Nielsen, født Nikolajsen, født 28.10.1912, døbt 10.05.1931 i Nyrup, J, døde 03.06.2008.

Nørresundby

Erling Pedersen, født 15.01.1937, døbt 27.04.1952 i Nørresundby, døde 18.03.2008.

Østervrå Baptistmenighed

Jenny Marie Kjærsgaard, født 17.06.1905, døbt 02.03.1924 i Vrå, døde 28.05.2008.

(GLIMT)

Masser af frivillige får missionsstævnet til at køre

Op mod 100 frivillige bruger dage og uger før missionsstævnet for at få det til at klappe. Det overordnede ansvar har de seks personer i missionsstævneudvalget, men de kan ikke køre stævnet alene. I fem år har Dorte Brændholt stået med et stort ansvar for børnefestivalen. »Jeg bruger 8-10 timer hver uge hele året på at forberede stævnet. Men jeg gør det gerne, fordi jeg kommer hjem med en masse energi fra børnene.« Der var 11 frivillige børnemedarbejdere i år.

I år var første gang Peter Johansen fra Bethelkirken stod med ansvar for det praktiske på stævnet.

»I starten sagde jeg nej. Det var for stor en opgave, men så blev den delt i to, og så følte jeg, at jeg kunne magte den. Vi er jo nødt til alle at tage del i arbejdet, og det er også personligt udfordrende.«

Dorte Brændholt og
Peter Johansen

(GLIMT)

43% af stævnedeltagerne under 30 år

Missionsstævnet i Mariager samlede de første dage knapt 1000 deltagere – heraf var 43 pct. under 30 år. »Det er sådan, det skal være. De er jo fremtiden,« siger Helle Kvist, formand for stævneudvalget. 139 børn deltog i børnefestivalen, 97 var i Rock-alderen (11-14 år), 144 på One (teenage-lejren 15-20 år) og 33 på Liminal (20-30 år). Sidste år deltog 1300 i en eller flere dage i stævnet. Der var ikke så mange nydanskere blandt deltagerne i år, ligesom det måske har haft en indflydelse på deltagertallet, at der har været international baptistspejderlejr på Øksedal et par uger i forvejen med 825 deltagere, heraf 70 i familielejren.

30 dage i stilhed

[☰] Poul A. Bech [📷] Claus Bækgaard og Rie Andersen

» Vi havde efter at kende

Poul A. Bech beretter fra jesuiternes 30 dages retræte. Det krydrer han med refleksioner over, om metoden er brugbar i mødet med en nutidig længsel.

Vi var en broget flok, der mødtes i begyndelsen af januar. Katolikker, anglikanere, lutheranere og én baptist. Fra Asien, Afrika, England og to fra Danmark. En del var novicer på vej ind i Jesuiter-ordenen, andre præster, atter andre ordinære kristne. Vi havde ét til fælles: Længslen efter at kende Kristus dybere. Derfor var vi i England på et af jesuiternes retrætecentre.

Åndelige øvelser

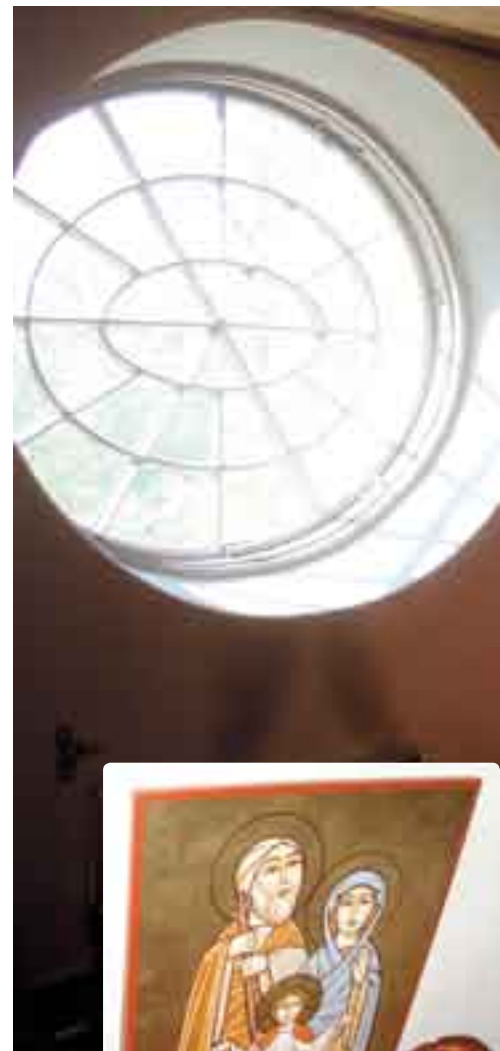
– ryggraden i jesuiternes spiritualitet

Egentlig kaldes dette ikke en retræte, men exercitier – øvelser. 30-dages-øvelserne følger et ganske nøje mønster, der er blevet til af Ignatius af Loyola (1491-1556) efter 20 års personlige erfaringer. Ignatius stiftede Jesuiterordenen i 1540, og hans intensive åndelige øvelser er stadig efter små 500 år ryggraden i jesuiternes spiritualitet. Det var disse velafprøvede, men stadig fornyede øvelser, vi skulle gennemgå de næste 30 dage. Spørgsmålene var mange: Hvordan ville det være? Magtede vi alle øvelserne? Klarede vi stilheden? Gennem de senere år har jeg været på en række forskellige re-

træter, og jeg husker alt for godt de første dages vanskeligheder. Men jeg kom til at holde rigtigt meget af stilheden, da vi først blev gode venner. Det har været som et nyt land at betræde, og jeg har hentet rige oplevelser og dybe erfaringer i stilhedens mystiske, men rolige landskab.

Meditativ bibellæsning

Øvelserne er delt op i fire perioder, hver med sit særlige indhold; men metoden er den samme alle 30 dage: Meditativ bibellæsning. En langsom læsning, hvor Biblens ord får lov at vokse roligt frem og tage form i ens hjerte. Man indbydes til at bruge sin fantasi og sine sanser til at give fortællingen liv og indhold. Når Jesus fx døbes, kan man forestille sig landskabet, floden, vejret, stemningen på stedet. Derefter – en personlig samtale med Gud. Samtaler – eller bønner – som disse har man 4-5 af dagligt i de 30 dage. Hver samtale varer typisk 45-60 minutter, og man opfordres til på forhånd at aftale med sig selv, om denne bøns- og meditationsperiode skal vare 45 eller 60 minutter, og siden overhol-

ét til fælles: Længslen
Kristus dybere. ‹‹

›› Jeg kom til at holde rigtig meget af stilheden, da vi først blev gode venner. Det har været som et nyt land at betræde, og jeg har hentet rige oplevelser og dybe erfaringer i stilhedens mystiske, men rolige landskab. ‹‹

de aftalen. Går det tungt og trægt, så hold ud til tiden er gået. Gud kan tale til én lige til det sidste minut. Går det som en drøm, så slut alligevel efter den fastsatte tid. Gud er der igen i næste bønnsperiode, så der er ingen grund til at forpise sig nu.

Faderen, sønnen – og dig

I den første periode fokuseres på: Hvem er Gud, og hvem er jeg i relation til Gud? Her kredses omkring Gud som skaber. Han, som elsker os betingelsesløst og uden krav. En evig, fuldkommen kærlighed, som intet i denne verden – undtagen du selv – kan hindre. Men en kærlighed, der også har mod og styrke til at spørge: Hvad er din synd? Hvad er det, som ødelægger livet for dig? Hvad skiller mig fra Gud? Jeg synes, det var en vanskelig del af retræten, men des mere befriende og helende, da 10-øren endelig faldt, og jeg af hjertet kunne svare på disse spørgsmål. Således fik slagordet ›Gud elsker synderen, men hader synden‹ krop og fylde for mig. →

30 dage i **stilhed**

I den næste periode er temaet: At kende Kristus dybere og elske ham højere for at følge ham tættere. Vi følger de bibelske meditationer om Jesus fra fødsel og opvækst, over kaldet af de første disciple, til sammenstødet i synagogen og frem til indtoget palmesøndag. Hele tiden er invitationen åben: Hvordan er det at være ham? Hvor godt kender du ham? Hvor tæt ønsker du at følge ham?

Fra død og håbløshed til glæde og håb

I øvelsernes 3. periode gennemleves påskeugen frem til gravlæggelsen. Den Jesus, som man gennem flere dage og timer i bøn og meditation har fået et forhold til, ser man nu pludselig forfulgt, i fortvivlelse i Getsemane, siden anholdt og stillet for en skueproces, pisket, hånet, tortureret, pint og korsfæstet for at dø en langsom og pinefuld død. Til sidst gravlæggelsen og tomhed. Alt er nu forbi. Intet håb. Intet liv. Det var én af øvelsernes vanskeligste dage. For den dag, hvor vi gennemlevede, at han var død, måtte vi ikke bede 4-5 gange dagligt, som vi ellers havde fået for god vane. Han var jo død og borte! Det gav en bitter smagsprøve på den tomhed, desperation og fortvivlelse, som disciplene må have følt, og som mange i dag må smage, når dødens bitre ve ankommer. Des stærkere var baggrunden for opstandelsens over-

»Spørgsmålene var mange: Hvordan ville det være? Magtede vi alle øvelserne? Klarede vi stilheden?«

raskende jubel og glæde i mødet med Jesu genkomst til sine disciple, som var indholdet af den 4. og sidste periode. En periode, hvor fylde og glæde, liv, håb og optimisme voksede dag for dag hen imod afslutningen.

Mit åndelige Tour de France

For mig var det som et Tour de France: Skønt at komme i gang efter prologen. Ind i mellem dage med hårde bjerg-etaper for så at vinde en etapesejr; og når man til sidst når målet i »Paris«, er alle genvordighe-

derne glemt. Det var hele turen værd. Jeg har fået den nåde at kende Kristus dybere, elske ham højere og følge ham tættere.

Ignatius' spiritualitet går sin sejrsgang over verden disse år, fordi den har en passende balance mellem frihed og disciplin. Frihed til at tilegne sig bibelteksten og Guds-relationen på en personlig og vedkommende måde, men samtidig så disciplineret, at det netop er det, der sker. Det er en vanskelig kunst at møde individualismen og lede deltagerne derfra til en personlig og livgivende Guds-relation. Det er netop det, der gør metoden brugbar i vores tid. En tid, hvor kirken har store udfordringer samtidig med, at mange individuelt søger og længes efter Ånd, Liv og Fællesskab. ■

Fokus på dåbsdagen

I Holstebro har menighedens SALT-studerende, Anne-Marie Winther, der selv er medlem af menigheden, igennem snart et år tilbudt alle menighedens medlemmer en personlig samtale i forbindelse med deres dåbsdag. Menigheden har ikke haft en lønnet præst i ca. 9 år og har derfor været nødt til selv at sætte fokus på omsorgstjenesten. »Der er forskellig praksis for, hvad de enkelte menigheder gør i forbindelse med markering af dåbsdage og uddeling af dåbskort«, fortæller Anne-Marie, der har snakket med flere præster om deres praksis. Anne-Marie skriver et aftalebrev forud for sit besøg for at aftale en tid med

de pågældende. »Dét at bestille en tid, passer godt ind i det moderne menneskes liv. Mange bestiller en tid til et tjek af helbredet, bilen, privat økonomien osv. Folk kan godt lide at være forberedte og vide, hvorfor man kommer«. En samtale varer 1-2 timer. »Jeg har et spørgeskema med, som jeg tager udgangspunkt i. Jeg spørger bl.a., hvorfor de blev døbt. Det er et bevidst valg, som de fleste har et særligt forhold til og gerne vil fortælle om. Jeg spørger også, om der er nogle tjenester, de kunne tænke sig i menigheden, hvilke drømme, de har i deres liv, og hvilke drømme de har i deres Gudsliv. Det overordnede formål med sam-

talen er at bringe folk tilbage til den første kærlighed«, fortæller Anne-Marie.

Forløbet har været langt mere positivt, end Anne-Marie havde gjort sig forestillinger om. »Mange vil meget gerne, at man tager sig tid til at tale med dem – ikke bare de ældre – men alle, både dem der kommer tit, og dem vi ikke ser så ofte. De oplever det som en gave fra menigheden. Jeg kommer ikke for at spørge, hvorfor de ikke kommer, men for at vise dem, at de tilhører menigheden, og at menigheden gerne vil bruge tid på dem. Det har givet et helt andet møde – ikke kun for dem, men også for mig«, slutter Anne-Marie.

(GLIMT)

Vil vi netværke?

På forårets missionskomitémøde blev BaptistKirkens nye forandringsrapport præsenteret. Én af hovedidéerne er tanken om at arbejde i netværk. Her kommer et par glimt, der viser indstillingen hos forskellige menigheder i forhold til at netværke:

Østervrå: På ledelsesplan med baptistmenigheder samt Missionsforbundet Stenum og Vrå.

Holbæk: De andre kirker i byen, Evangelisk Alliance samt en café for kvinder.

Midtsjælland og Tølløse: Folkekirken omkring Alpha-kurser. De to midtsjællandske menigheder vil dog gerne finde en eller to baptistmenigheder, de kan samarbejde med omkring projekter.

City-kirken: Netværker lokalt med andre

frikirker og internationale kirker. Ingen betydning for menigheden, at de er medlem af Baptistkirken i Danmark.

Bethelkirken i Aalborg: Netværker med Missionsforbundet i et meget tæt fællesskab, der udsprang af lederkonferencen Mission Possible i 2007. De var tidligere konkurrenter. Bethels teenagegudstjenester er trækplaster for unge fra andre menigheder, og teenagelejre laves i fællesskab med andre menigheder. Drivkraft for de andre nordjyske menigheders ungdomsarbejde.

Pandrup: Samarbejder med baptistmenigheden i Saltum-Ingstrup om kirkeblad og med Missionsforbundet i Kaas om information og indbydelser.

Oure: Samarbejder med baptistmenighe-

den i Svendborg om kristendomsklasse og fælles gudstjenester om sommeren. Det er vigtigt at få de unge til at mødes, og menigheden samarbejder med baptistmenigheden i Odense og Pinsekirken i Svendborg om indbydelser og ungdomsgudstjenester. **Bornholm:** Netværker med frikirkerne og Folkekirken samt københavnske menigheder, andre chin-menigheder og en svensk menighed.

Vrå: Netværker med menighederne i Ingstrup og Stenum. Låner sognegården af Folkekirken. Enkeltpersoner netværker.

(GLIMT)

Forældreløse børn i Rwanda

– kommer til Hanne og Hartvig

[≡] Hanne og Hartvig Weber-Hansen [□] Hartvig Weber-Hansen

I Rwanda er der mindst 800.000 forældreløse børn, og tæller man gruppen med, der kun har en af sine forældre tilbage, typisk sin mor, anslås tallet til mellem 1,5 - 2 millioner! En del børn lever i en familie, hvor >familieoverhovedet< er det ældste barn eller, hvor den ansvarlige er teenager.

Chokerende tal

Rwanda blev i 2003 regnet for det land i Afrika, der har den største befolkningstilvækst. 10,1 mill. indbyggere (juni 2008) i et land på størrelse med Jylland. 60 % af befolkningen lever under FN's fattigdomsgrænse, og 42 % af befolkningen er i alderen fra 0 - 14 år.

Mange af Rwandas børn er enten helt forældreløse, har en enlig mor eller bor hos en tante, onkel, bedstemor, søster eller svoger, ofte under kummerlige vilkår. Familierne er i forvejen ofte meget fattige, kæmper for det daglige brød, og en eller flere ekstra plejebørn gør ikke tilværelsen nemmere. Derfor må de tit nøjes med smulderne, hvis der er nogle.

Hos en del er det ældste barn familiens >overhoved<, eller man oplever familier, hvor den ansvarlige er teenager.

Som en ekstra byrde er mange af de enlige mødre, og også nogle af børnene, HIV-smittede eller har AIDS i udbrud.

Årsagerne til, at disse mange børn har mistet deres forældre, er flere: Folkemordet i 1994 og dets eftervirkninger, HIV/AIDS og almindelige sygdomme fx malaria. I Rwanda har der op gennem tiden været tradition for, at familien eller det omgivende samfund har taget sig af de forældreløse. Men antallet af forældreløse børn er i de senere år steget så voldsomt, at dette ikke mere er tilfældet. Der er simpelthen ikke nok fungerende familier grundet sygdom, fattigdom og HIV/AIDS. Den fælles ansvarsfølelse i samfundet er også blevet mindre.

Her kommer de mange projekter for de forældreløse og udsatte børn ind i billedet. Siden efteråret 2007 har Baptistkirken i Danmark været involveret i to sådanne projekter i den sydlige del af Rwanda i og omkring byen Butare. Her arbejder Hanne og Hartvig Weber-Hansen som seniorvolontører udsendt af Baptistkirken i Danmark.

OVC – Butare: Forældreløse og sårbare børn

Siden 1. januar 2008 har Baptistkirken i Danmark støttet et allerede eksisterende

projekt for forældreløse og sårbare børn og unge i samarbejde med Baptistkirken i Rwanda – AEER. Støtten sker gennem »Børn i Burundi og Rwanda«. Denne støtte har kunnet udvide det eksisterende projekt fra 20 familier (households) med 116 børn og unge i udkanten af Butare til at omfatte 80 familier med 446 børn og unge i tre distrikter i og omkring Butare. Der er udpeget 26 vejledere, som besøger familierne mindst tre gange om måneden. Ved hjælp af midlerne fra Danmark betales skolepenge, skolematerialer, skoleuniformer samt sygesikring. 30 af de unge går på produktionskole/teknisk skole for at få en praktisk uddannelse og derved kunne forsørge sig selv eller en familie.

En af de ting, der også sættes på i projektet, er at forbedre boligforholdene for familierne, hvilket i mange tilfælde er stærkt påkrævet.

Projektet har foreløbig en tidsramme på to år og evalueres løbende.

»Årsagerne til, at de mange børn har mistet deres forældre, er flere: Folkemordet i 1994 og dets eftervirkninger, HIV/AIDS og almindelige sygdomme som malaria.«

»Skriv en historie om«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Skriv en historie om – forældrelose børn i Burundi og Rwanda« med indbetaling til Giro konto nr. 902 6045 eller Dansk Bank reg.nr. 3201 konto nr. 3201182417. Mærk indbetalingen »Børn i Rwanda«.

Børnene i Let the little Children Come to Me får nu hver lørdag et godt måltid mad.

Lad de små børn komme ...

LLCCM – Let the little Children Come to Me er et privat, statsanerkendt projekt for 110 børn og unge lidt udenfor Butare. Målgruppen er AIDS-truede familier. Projektet er drevet på frivillig basis af en lille gruppe rwandere. Projektet omfatter 110 børn/unge, hvoraf 80 er helt forældrelose. Endvidere er 40 af børnene HIV-smittede,

nogle har AIDS i udbrud. 10 af børnene får livsforlængende medicin.

Gennem tilskud fra enkeltpersoner, organisationer og enkelte baptistmenigheder i Danmark kan 27 af de unge gå i sekundærskole med alt betalt (skolepenge, skoleuniformer, madrasser, transport, skolemateriale m.v.). 68 børn i primærskole har fået skoleuniformer, en gruppe på 11

unge er sy-uddannede hos LLCCM og har nu startet en sy-virksomhed inden for projektet. Endvidere får alle børn i projektet et nærende måltid mad hver lørdag. Forældrene/plejeforældrene – mange af dem syge – samles hver tirsdag og dyrker jord, som man har lejet. Høsten – grøntsager, maniok, søde kartofler og bønner – fordeles mellem familierne. ■

Hvem siger jeg, at Jesus er?

[≡] Lone Møller-Hansen [←→] Lena Jørgensen

»Jesus er min ven, men han betyder ikke så meget, som han har gjort ...«

Sådan sagde en ung mand til et videokamera i Nordjylland, og nu lød det ud over stævnehallen i Mariager.

Sådan er det jo med venskaber. De skal dyrkes, ellers svinder de ind; der bliver mindre at snakke om, den anden bliver ikke nærværende i hverdagen – og til sidst bilder vi os ind, at vi sagtens kan undvære hinanden. Og når vi så mødes, kan vi mærke savnet!

Sådan er det faktisk også at komme til baptisternes missionsstævne ... Som at deltage i en kæmpe familiefest, hvor der er plads til de tilkommende og yngre generationer. Og man tænker, hvordan har jeg kunnet tro, at jeg kunne undvære dette?

I år blev der lagt op til en masse personlige vidnesbyrd: »Hvem siger du, at Jesus er?«, blev der spurgt igen og igen. De fleste gange »bare« til stille overvejelse, men det kunne også være udfordrende at sige det højt »Jesus er for mig ...«.

Navnet Jesus

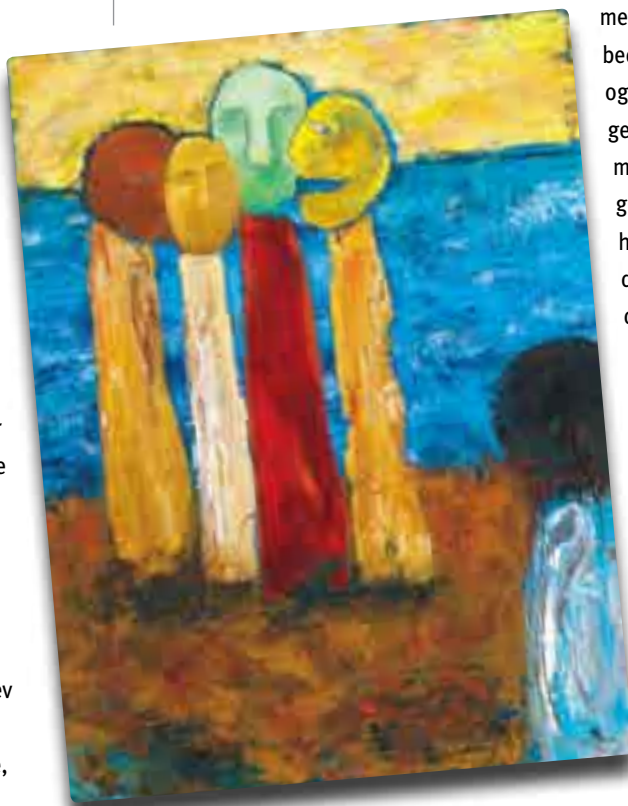
Det kan – måske – være nemt at sætte ord på til et missionsstævne, hvor alle mere eller mindre er på lige fod. Her er man, fordi man et eller andet sted har troen til fælles. Det er

langt sværere i hverdagen at tale om Jesus. Med kolleger, familie, studiekammerater, naboer – mennesker, for hvem det at bede, læse i Bibelen, gå i kirke er aldeles fremmed. Kommer vi til at tale om, hvad vi tror på – handler det ofte om forskellen mellem baptister og folkekirke, eller i bedste fald noget om Gud som skaber og et liv efter døden. Meget sjældent siger vi navnet »Jesus« – eller er det kun min erfaring? Navnet Jesus er en forargelse. Gud er legal, for gud kan være hvad som helst. Men Jesus Kristus, den levende Guds søn – korsfæstet, død og opstanden. Han er ikke hvem som helst.

Jyder og sjællændere

Erstat jøder og grækere med jyder og sjællændere; er der noget at sige til, at vi så sjældent siger Jesu navn: »For jøder kræver tegn, og grækere søger visdom, men vi prædiker Kristus som korsfæstet, en forargelse for jøder og en dårskab for hedninger; men for dem, der er kaldet, jøder såvel som grækere, prædiker vi Kristus som Guds kraft og Guds visdom.«

1. Korintherbrev 1:22-25 ■

De dåbskort, der bliver sendt ud det næste år, er illustreret af Lena Jørgensen fra Odense. Hvem siger de fire personer, at Jesus er? Og hvad siger du selv?

Tak eller rak?

– unge står i kø for at være frivillig på Cafe Retro

[📷] Carsten Willadsen og Rie Skårhøj [☰] Rie Andersen

I hjertet af København ligger en cafe, hvor frivillighedskulturen banker igennem på en måde, som får andre frivillighedsorganisationer til at måbe. Her står de unge ligefrem på venteliste for at yde en frivillig indsats. Hvad er det, de kan på **Cafe Retro**? Interview med **Rie Skårhøj**, en af initiativtagerne til og leder af Cafe Retro.

Cafe Retro er en non-profit cafe, hvor alt overskud går til humanitært arbejde steder i verden, hvor mennesker er mindre privilegerede, end vi er i Danmark. Det er en eventbaseret cafe, som byder på Københavns hyggeligste kop kaffe i fantastiske lokaler med retro-look. Retro danser ud over cafehygge base for koncerter,

kunststillinger, litteraturoplæsning, foredrag, debat, tøj og smykker. Fælles for de events, de laver, er, at de tager skridtet videre fra overflade til dybde. Jeg synker ned i en brun læderstol fra 70'erne med ører, der er større end Retros the-kopper. Hvordan rekrutterer og leder Cafe Retro over 90 aktive frivillige?

Hvorfor tror du, at Cafe Retro er blevet sådan en succes i forhold til at engagere frivillige?

»Det var det første projekt, der startede på denne her måde. Så det var unikt. Kombinationen mellem humanitært arbejde, kultur og kreativitet – og så en ekstrem hyggelig atmosfære. Det fysiske lokale her i det gamle hus fra 1800-tallet med fem etager byder på mere end filterkaffe og skærekage. Især vores fokus på værdier tror jeg har betydning for, at folk vil engagere sig. Det kristne menneskesyn og i det hele taget, at vi er så værdiorienterede. Og så er der kommet ekstremt mange ressourcpersoner hertil (singler over 25!), som giver mere, end de tager. Det er også lidt hipt at arbejde på cafe. Vi har ramt en guldåre. Det er konkret og praktisk. Et åndehul midt i alle de intellektuelle studier.«

Hvad er det, der tiltrækker ressourcpersonerne?

»Jeg tror, det er en kombination af nogle værdier, muligheder for et fællesskab, og at man er med til at udvikle noget, der er stort. Det med fællesskabet startede med en initiativgruppe, hvor vi virkelig kunne li' hinanden – og det smitter ud i alle led.

Vi ser os selv som nogle, der hele tiden er

Fakta | Cafe Retro

Cafe Retro støtter rehabiliteringscenteret Sewa Ashram i Indien, som samler syge hjemløse op fra gaderne og tilbyder lægehjælp og rehabilitering. Cafe Retro bygger på det kristne livs- og menneskesyn og ønsker at fremme:

- 1) kunst og kultur
- 2) refleksioner om eksistentielle spørgsmål
- 3) næstekærlighed. Men det betyder ikke, at man for at engagere sig som frivillig i Cafe Retro skal have et forhold til hverken kristendom eller noget andet spirituelt. Disse tre formål søger cafeen at fremme ved hjælp af en række praksisværdier, som der konstant arbejdes for skal kendetegne de frivilliges engagement i cafeens daglige liv og drift. Det handler om:

- Fællesskab, der er ægte
- Udvikling, der skaber
- Kreativitet, der udfordrer
- Ansvarlighed, der møder
- Dialog, der vedrører

Læs mere om at være frivillig i Cafe Retro på [www.cafe-retro.dk/Medarbejder/Frivilligt arbejde](http://www.cafe-retro.dk/Medarbejder/Frivilligt_arbejde).

Litteratur om ledelsesværktøjet

»Appreciative Inquiry«

- *Locating the Energy for Change: An Introduction to Appreciative Inquiry* af Charles Elliott, International Institute for Sustainable Development, 1999.
- *Strategic Planning for Churches, an Appreciative Inquiry Approach* af Charles Elliott, Christian Ministry Resources, 1997.
- *Appreciative Leaders, in the eye of the beholder* af Marjorie Schiller, Taos Institute, 2001.
- *Appreciative Management and Leadership: The Power of Positive Thought and Action in Organisations* af Suresh Srivasta, m.fl., Josy-Bass, San Francisco.

www.sewa-ashram.org

Nino, som leder arbejdet i Sewa Ashram, snakker med hjemløs ved ISBT Bridge, Dehli.

På klinikken i Sewa Ashram er der altid travlt! Her renses sår og skiftes forbindinger...

på vej. Det giver en mulighed for, at nye hele tiden kan komme med og få lov til at udvikle deres egne evner – også inden for ledelse. Går de på en videregående uddannelse fx Performance Design på RUC (Roskilde Universitetscenter, red.) kan de komme og være med på vores event-team eller kunst-team. Eller læser de økonomi, kan de arbejde med de færdigheder i vores regi.«

Ikke kun om søndagen

»Jeg har tænkt over, hvorfor Retro har nemmere ved at tiltrække flere frivillige, end kirken har. Der er selvfølgelig det faktum, at det som regel primært er kristne, der gider engagere sig i kirken, og da vi ikke er en kirke, er der mange kirkefremmede, som har lyst til at engagere sig i cafeen. Men det handler også om, at man altid lige kan droppe ind her. Der er ikke kun åbent søndag formiddag og onsdag aften. Det er ligesom on going – nærmest hele ugen sammenlignet med kirken, hvor man går til gudstjeneste om søndagen og kommer og sætter stole op eller synger med i lovsangsgruppen. For nogle af dem, der har fået kirken galt i halsen, tror jeg, at Retro kan være befriende anderledes, fordi det stadig har kristne værdier i sig, men samtidig er noget andet end en kirke. Det er

meget hverdagsagtigt her. Skellet mellem kirkelighed og virkelighed eksisterer med andre ord ikke på cafeen.«

I arbejder bevidst med en anerkendende ledelsesform – hvorfor?

»Vi har en meget eksistentiel profil, hvor vi udfordrer mennesker i forhold til, hvem de er – at elske sig selv og elske andre mennesker. Hver gang vi har medarbejdersamling for alle frivillige eller holder fester, har vi en »Food for Thought«, hvor vi bruger tid på at udfordre hinanden med spørgsmål, som handler om vores personlige liv og hvad det er, vi lever for. Her adskiller vi os nok fra andre humanitære organisationer.

Vi forsøger også at skabe en positiv ledelseskultur, hvor det at blive leder, bliver noget, der er værd at eftertrægte. Det, synes jeg, er lykkedes rimeligt godt for os. Når folk har været i Retro et stykke tid, får de

Dagens frivillige på Cafe Retro.

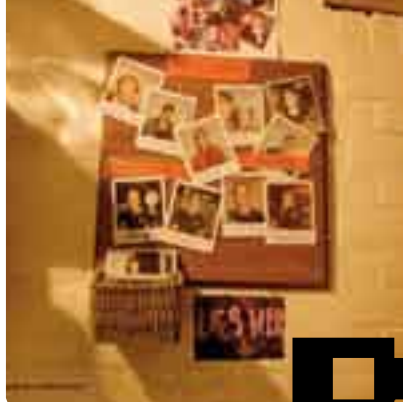
lyst til at tage ansvar – og det er genialt. En af dem fra ledergruppen er ekstremt god til at anerkende. Hver gang hun ringer, starter hun med noget opmuntrende – og det har en afsmittende effekt på andre, som også begynder at give anerkendelse videre.

Anerkendelse er ikke ros

På vores team-samlinger har vi taget det her med at rose og anerkende op og arbejdet bevidst med det i de teams, vi leder. Vi skelner mellem ros og anerkendelse. Ros er et verbalt udtryk for noget, som en person GØR godt. Typisk vil man sige: »Hvor er du dygtig til at ...« eller »Godt arbejde, god prædiken, lækker kage – godt gjort«. Anerkendelse handler mere om at SE mennesker, som de er. At anerkende deres blotte eksistens og fx sige: »Hvor er det dejligt at se dig« eller »Tak for dig«. Så handler det pludselig mere om, hvem man ER, end hvad man gør, og det er noget, mennesker har brug for at høre og mærke. Altså at opleve fysisk i form af et knus eller, at man kigger dem i øjnene.«

Hvordan og hvorfor arbejder I med værdier i Retro?

»I sådan en projektorienteret organisation som vi er, er det godt at være meget tydelig omkring, hvad det er for en kultur, vi gerne

*Hvad tiltrækker ressourcerfulde frivillige?
»En kombination af nogle eftertragtede værdige værdier, muligheder for et fællesskab, og at man er med til at udvikle noget, der er stort,« mener Rie Skårhøj, Cafe Retro.*

RETRO

vil fremme internt, mens vi arbejder for udleve vores formålsværdi. Vi vil skabe den samme kultur, men har forskellig praksis i de mange forskellige teams i cafeen. Vi tager jævnligt vores formål og praksisværdier op til debat. Vi er tydelige omkring værdierne i vores hvervematiale og på vores hjemmeside. Vi har prøvet, at alle teams tog praksisværdierne op. Eksempelvis blev »Udvikling, der skaber« drøftet i hvert team, som indbyrdes talte om, hvordan den værdi i praksis udmønter sig i deres team. At arbejde med værdier er lettere sagt end gjort, men man

kommer et stykke videre, hvis man hele tiden tager dem op til overvejelse – og også spørger: »Hvorfor er det, at København ikke kan undvære Cafe Retro?« ■

Den seje sønderjyde er fra Congo

[≡] Betina Jensen, Kirkernes Integrations Tjeneste og Verdenskvinder i Danmark, Integrationsministeriet [□] Bjarke Smidth

Den afrikanske hverdag fra flygtningelejren i det borgerkrigshærgede Congo ligner ikke den, som 18-årige **Nathalie** har fundet i det sønderjyske samfund. Hun er en af 150 FN-kvoteflygtninge fra Congo, som hvert år får asyl i Danmark. Mange frikirker i Danmark er med til at give disse flygtninge en meningsfuld ny hverdag. Det er både en gave og en opgave for kirkerne.

Nathalie Kungwa og hendes mand Amani Chirhuza er, sammen med deres nu tre børn Kisimba Junior, lillesøster As Amani og nyfødte lillebror boligplaceret i Augustenborg på Als. De kom til Danmark for to år siden. De vågner hver dag til en fredfyldt morgen med tid til samtale omkring bordet med havregrød, juice, the og mælk.

Den heldige

Som flygtning fra det krigshærgede Congo er det ikke just solstrålehistorier, Nathalie har med i bagagen. Krigen gjorde hende forældreløs som 13-årig, og senere måtte hun og hendes familie flygte til Uganda. Men heller ikke her var de sikre, da den flygtningelejr, de boede i, blev angrebet

Nathalie Kungwa (18) sammen med Kisimba Junior (4), lillesøster As Amani (2) og deres nye lillebror Celeste Fred Armani (2 mdr.). Desværre var farmand Amani Chirhuza (30) ikke hjemme, da han er ved at uddanne sig til SoSu assistent og var på arbejde den aften, billedet blev taget.

af oprørshære fra både Congo og Uganda. »Det gør meget ondt at tænke på«, siger hun stille. »Men nu er jeg her. Jeg er lykkelig og taknemmelig for, at vi var en af de udvalgte familier, der fik asyl. I starten troede jeg ikke, jeg ville overleve. Det var så koldt, og jeg følte mig meget ensom. Men selvom alt er meget anderledes, blev jeg glad for at se alle markerne med opdyrket jord og friske fødevarer. Men det allerbedste ved Danmark er, at vi er et

demokratisk land! Det er ikke en selvfølge for alle mennesker.«

Naboerne

»Mine naboer er søde og meget hjælpsomme. De fleste er ældre mennesker med stærke rødder i den danske kultur. De er både en slags forældre og bedsteforældre for os. De hjælper mig med at lave dansk mad og blive bedre til sproget. Og de passer også gerne vores børn. Det er

Fakta | Hjælp FN kvoteflygtninge fra Congo, Rwanda og Burundi i Danmark

Danmark modtager hvert år 150 FN kvoteflygtninge fra Burundi, Rwanda og Congo, som bliver boligplaceret i forskellige kommuner i Danmark. Vi ønsker at hjælpe flygtningene til at få en dansk kontaktfamilie og indgå i danske netværk, så de lærer dansk, danske værdier og traditioner at kende og derved får en hurtigere og lettere integration i samfundet.

en rigtig god hjælp til at lære det danske sprog, vaner, mad og kultur at kende,« fortæller Nathalie.

Kirken og vennerne

Hver søndag går familien i Apostolsk Kirke i Sønderborg, ligesom de gik i kirke i Congo. Her er et ugentligt møde kun for kvinder, hvor Nathalie er glad for at komme. I kirken får vi snakket om alle mulige hverdags- ting som fx børn og madopskrifter. »Min danske omgangskreds er med til at gøre mig klogere på de danske værdier, og det, tror jeg, er meget vigtigt, hvis jeg vil klare mig og skabe et godt liv her for mig og min familie,« forklarer Nathalie.

Drømmen om uddannelse

Nathalie har en drøm om uddannelse. »Men først og fremmest vil jeg arbejde på at blive velintegreret i den danske kultur. Jeg har jo kun været her to år, og alt er meget fremmed og anderledes end i Afrika.

Jeg vil blive bedre til sproget, og jeg vil uddanne mig. Jeg går i sprogskole tre dage om ugen. Jeg drømmer om at blive læge eller sygeplejerske. Og hvis det ikke kan lade sig gøre, vil jeg gerne være social- og sundhedsassistent. Og så drømmer jeg selvfølgelig om at få et rigtigt job, mit eget hus og en god fremtid for min familie og børn,« slutter Nathalie.

Når kirken tager ansvar

Apostolsk Kirke i Sønderborg er med i Kirkernes Integrationstjenestes (KIT) landsdækkende netværk af kontaktfamilier. Bjarke Schmidt har ansvaret for kirkens arbejde med nydanskere. Som lokalkoordinator har Bjarke ansvaret for at finde kontaktfamilier til de kvoteflygtninge, som kommer i kirken og bor i kommunen.

Første møde med dansk sommerlejr

I 2006 kom de første afrikanske flygtninge fra Congo til Sønderborg. Kommunen hen-

vendte sig til kirken og spurgte, om de ville tage sig af integrationen af de tre familier fra Congo og tage dem med på sommerlejr i Kolding. Kirken mobiliserede campingvogne, transport og fik installeret familierne. KIT mødte familierne, som oplevede deres første sommerlejr, sammen med deres danske venner fra kirken. Natalie deltog også med sine to børn.

Kommunen efterspørger kirkens kompetencer

Her i foråret 2008 blev Apostolsk Kirke i Sønderborg igen kontaktet af kommunen. De efterspurgte kirkens hjælp i forbindelse med, at der til efteråret kommer 19 nye flygtninge fra Congo til Sønderborg. Bjarke har derfor haft møder med kommunen, hvor der aftales nærmere om opgaver og behov samt mulige løsningsforslag. Både kommunen og kirken ønsker at samarbejde om en positiv integration. Begge parter ved, at de har brug for hinanden for, at det kan lykkes.

Kontaktfamilierne oplever glæden ved at komme ind i en relation, hvor der virkelig er brug for hjælpen, og hvor man tør tage imod. Flygtningene får en håndsrækning til at lære alt det nye at kende. En uvurderlig hjælp i hverdagen. ■

Hjælp med at bygge bro og skab menighedstilbud for flygtninge. Behov: 100.000 kr.

Hvis du, din menighed eller organisation vil støtte økonomisk, kan du hjælpe til brobygning og menighedstilbud til flygtninge fra Congo, Rwanda og Burundi andre steder i landet. Mærk indbetalingen på girokortet eller netbank »Flygtninge fra Rwanda og Burundi i Danmark« Gironr. 902 6045 eller Danske Bank reg. nr. 3201 kontonr. 3201182417.

– **Global Team** var et frisk pust fra den store verden i menigheder og spejderkredse

[≡] Lone Møller-Hansen [✉] Nille Algot

Mere end ulandsoplysning

Global Team har besøgt i alt 30 byer, menigheder og spejderkredse i Danmark, og deres »road-show« er blevet godt modtaget overalt. Er en lille halv mio. kr. så givet godt ud? Ingen tvivl om, at de syv unge har fået det største udbytte for de 25.000 kr., som de hver har betalt for at være med.

Karin

»Jeg skal love for, at de brændte igennem i Silkeborg,« fortæller Axel Grarup. Her stod Global Team for programmet en søndag. »De var nogle fantastiske formidlere. Bedst, når der ikke var filtre som manuskript eller billeder. De kunne

Andreas

Axel

virkelig fortælle: Blandt andet om en AIDS-ramt kone, som fik en nødhjælpssække. Hun sagde ikke teamet tak, men strakte hænderne mod himlen og sagde Gud tak. Ligesom vi læser om, at de, der blev helbredt af Jesus, takkede Gud. Dét blev gudstjeneste for mig den søndag! At vi skylder Gud alt.«

Axel fortsætter: »I deres beretninger efter frokost var ingen ulandsturisme. De fortalte, hvordan Solveig og Niels Christian Nielsen i Burundi finder de børn, der skal have hjælp; de går ikke til menighedens egne fattige, men ud i nærområdet og viser Guds barmhjertighed og grænseløshed. De unge mennesker i Global Team havde fat i forsamlingen. Vi blev grebet af det, de fortalte, fordi de var grebet af det, de havde oplevet.«

I Hjørring deltog to ungdomsgrupper, »MAC« fra Hjørring og »Grotten« fra Hirtshals, i et aftenarrangement. De unge spiste sammen, in-

den menigheden troppede op til foredrag. I Rønne på Bornholm brugte teamet en lørdag ved spejdernes hytte, og præsten kørte ind til byen og hentede menighedens flygtningebørn, så de fik én på opleveren ude i naturen. I Odense var både menighedsmedlemmer og spejdere på løb, i Karmelkirken i Aalborg var de til stiftelsesfest og i Sindal var to spejderkredse slået sammen for en aften.

Fik sat livet i perspektiv

»De var et frisk pust fra den store verden, som vi alle er en del af,« siger Karen Pedersen fra Sindal. »Det er en god idé at blive mindet om, hvordan andre mennesker på jorden bor og lever.«

»De yngste spejdere var ret chokerede over at se boligforholdene – dvs. slumkvartererne med alle papbygningerne,« fortæller Lise Kildelund fra Odense. »Vi fik så meget ud af besøget, at vi inviterede

Flere steder havde Global Team et løb med aktiviteter fra de forskellige lande, de havde besøgt: Christine Strøm – instruerer i, hvordan man i Afrika bærer sine børn på ryggen for at have hænder fri til at arbejde. Og så gik turen med »barnet« på ryggen igennem et forhindingsløb.

»Vi blev grebet af det, de fortalte, fordi de var grebet af det, de havde oplevet.«

Axel Grarup, Silkeborg

Global Team til at komme i Børnekirken i juni,« fortsætter hun.

Karin Anesen fra Karmelkirken fortæller, at det gjorde indtryk at opleve, hvordan de unge havde fået deres eget liv sat i perspektiv. At de for en tid havde stået midt i nogle af verdens fattigste landes problemer.

På spørgsmålet om Global Team er pengene værd, siger Karin: »Det er svært at sige, hvornår noget er pengene værd. Jeg er ikke i tvivl om, at alle deltagere har haft en fantastisk oplevelse, og jeg synes, der har været gjort et stort og godt arbejde omkring projektet både før, under og efter. For mig selv og den spejderkreds jeg er en del af, oplevede jeg ikke, det greb os i en grad, der gør, at jeg prioriterer midler i det fremover – men det kan jo handle om vores måde at engagere os på.«

Letter at forstå projekterne

Andreas Højmark er ikke enig: »Jeg tror, at besøget gav os et andet perspektiv på tilværelsen. Flere gav udtryk for, at de selv gerne vil rejse ud og være med til at gøre en forskel. Vores missionsprojekter blev pludselig virkelige og levende. Næste gang menigheden samler ind til fx forældrelose børn i Burundi, er det lettere at forstå, hvad pengene går til.

Det bedste var deres personlige historier om fugleedderkopper på toiletterne og

Fakta | Global Team

Seks unge og en leder har i fire måneder fra januar 2008 besøgt Baptistkirken i Danmarks, Baptisternes Børne- og Ungdomsforbunds og Danske Baptisternes Spejderkorps' internationale missionsprojekter – fra Papua Ny Guinea og Nagaland til Afrika og Honduras. Hjemme igen rejste de Danmark tyndt og fortalte om deres erfaringer. De sidste menighedsbesøg er i august.

Global Team er finansieret dels af BaptistKirken, BBU og DBS, dels af Dansk Missionsråd og endelig af deltagerne selv. Budgettet er på knap 500.000 kr.

havskildpaddesuppe. Det var også godt at spise og snakke med Global Team før deres foredrag. Det gjorde det til livshistorier – og mere end ulandsoplysning.«

Andreas tilføjer: »Besøget har åbnet vore øjne mere for BaptistKirken, spejderkorpsets og ungdomsforbundets projekter ude i verden. Det er bare så vigtigt, at menighederne benytter sig af muligheden for at få besøg.« ■

På spejderløbet i Danmark var en vandballe blevet »flod«. Ligesom på Papua Ny Guinea kunne spejderne demonstrere en vidunderflaske – med den kunne de filtrere vandet allerede ved floden, putte det i halvlitersflasker og nøjes med at fragte det drikkeklare vand hjem. En revolution! Og en af de lokale kvinder kunne have alle 50 flasker på hovedet på én gang. Imponerende. Det var der vist ingen i Danmark, der kunne.

Foredrag for de 150 elever på Baptisternes Skoler. Det kunne få selv scenevante Morten Thomsen til at få røde kinder.

Linda Yrke Jørgensen instruerer i, hvordan man frakter vand fra »floden« i Papua Ny Guinea. Hjemme skal det så koges og filtreres.

DU FÅR (MÅSKÉ) DIN LØN I HIMMELEN!

Emil Fhær
Per
Bækgaard

Frivillighed er fantastisk! Men medaljen har en bagside – frivillighed *kan* være et helvede ...

Frivillighed er, når nogen af egen fri vilje gør noget for andre. Oftest er »jobbet« ulønnet, og du skal selv sørge for ressourcer. Ikke mærkeligt, at det kan være svært at finde frivillige ... Frivillighed er, når bedstemor brygger kirkekaffe, når en ung fyr styrer lydanlægget under gudstjenesten, eller når fire ægtepar melder sig til hovedrengøring af kirkebygningen.

I erhvervslivet tales der om at skabe »win-win-situationer«, hvor alle parter føler, de vinder. Sådanne situationer er værdifulde både for den, der arbejder og for arbejdsgiveren/organisationen.

Hvem vinder, når der arbejdes frivilligt i kirken? Svaret afgøres af perspektivet. I ét perspektiv – støttet af kulturens kapitalisme – er jeg som frivillig den naive, der taber fx tidsspild, mens den kirkelige organisation, jeg arbejder for, profiterer.

I et andet perspektiv – støttet af visionen om Guds Rige – er jeg blandt vinderne!

Men det kræver mere end bare at *sige*: »Du gør jo det her for Gud« eller »Du får din løn i himlen ...« Der er glæde forbundet med at investere i Guds Rige. Se fx her: »Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark; en mand fandt den, men holdt det skjult, og i sin *glæde* går han hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den mark.« (Mattæusevangeliet 13:44).

Der er tale om »win-win«, når frivillighed er med til at fremme Guds gode drømme for mig, andre mennesker og hele skaberværket. Men indrømmet: Det er ikke altid nemt at se Guds Rige bryde igennem i bedstemors flere tusinde liter kaffe eller i hovedrengøringens knofedt lørdag eftermiddag. Nogle gange skal man kigge godt efter!

Det kan være usundt at motivere til frivillighed ved at love løn i himlen. Argumentet har en tendens til at passivisere mennesker. Jesus erklærede, at Guds

Rige er brudt igennem NU. Vores løn er faktisk her og nu, for det er nu, vi kan og skal tage del i dette Rige.

For at skabe realistiske her og nu »Guds Rige win-win-situationer« i kirken, skal der optimeres en kultur, hvor frivillighed trives. Her er en (ufuldstændig) række bud på, hvad, jeg tror, kendetegner god frivillighedskultur:

- Guds Rige som bærende vision
- Muligheder for udvikling og læring
- Spændende og udfordrende arbejdsopgaver
- Meningsfuldhed og følelse af at gøre en forskel
- Godt team og kompetent lederskab
- Anerkendelse for godt udført arbejde
- Respekt for den frivilliges troværdighed og evne til at tænke selvstændigt

Tak for kaffe til alle bedstemødre, der søndag efter søndag frivilligt har sørget for kaffe! Visse søndage har kaffen været gudstjenestens bedste minde om Guds rige ... ■